

השופים הזה משתתף במסדר הגדוד האלמי

משהו, הוא לא ר
צבעת נוסרה, צורט
א

אל חדר קבלה
קטנה של שב
הספר היטורי יסוד
נושא מכתב אל
כי תלמידי בית-ה
השכבה הענייה-ביי
כיניהם סכום של 10
"זהו סכום שחכ
המורה. "חורנו והו
את הוריהם ולדרו
ששייך להם, מותר
עמנאל הרוסי,
של משרד הבטחו
זכרו היטב", אמ
לנו לא מפני שאנו
נילחם מפני שאנו

א הרוני יפת
שה של תל-אב
תת-מקלע עוזי. הית
לחרות על הכלי א
שנולד בדיוק ביום
חנווני אחד הביא
"כמה עולה עוזי?
"110 לירות", עו
"גוי, טוב הנה
תנכות התורם. א
שלנו יהיה עוזי של
בתר צעיר, גבוה
ואפודה כחולה הו
רות בני עשר ליי
בתשובה לפקיד הר
נכה צה"ל, כיום 85

"הבו לנו נשק!" קרא משה שרת בפאתוס מעל
במת הכנסת וחיכה שמצפון העולם יודעו. אך
מצפון העולם לא הודעו. אף מעצמה זרה לא פתחה
את שערי מחסני הנשק שלה. אולם משהו בכל זאת
קרה. מכיוון שאיש לא ציפה לו. אזרחי ישראל הקט-
נים האפורים, שטופי דאגות יומיום, נענו לקריאה
שלא היתה מכוונת אליהם. הם נתנו למדינה את
רווחיהם, את תכשיטיהם, ואת החסכוניות שחסכו.

מחה בראנס אינה עשירה, אף לא
צעירה. לילדת טונסי ועתה תושבת
מעברת בית-לוד, היא מקבלת מדי חודש
המחאה על סך 47.027 ל"י ממשרד הבטחון.
זוהי גימלתה כאם שכולה.

השבוע נכנסה שמחה לבית החשוב ביותר
בקריה של תל-אביב: לשכת שר-הבטחון
בכבודו ובעצמו. היא נראתה נבוכה, אתה
בידה את המחאה האחרונה שהגיעה ממשר
רד הבטחון. "אני רוצה לתת זה בשביל
נשק", גמגמה בעברית רצוצה.

הפקידים נדהמו. "מדוע את עושה זאת?"
שאל אותה אחד מהם, "הרי מזה עליך לחיות
חודש שלם!"

שמחה פרצה בכבי. "זה מה שבני עמוס
היה עושה במקומי", השיבה. "אני גם אלך
לעבוד בספוגיה ואביא את הכסף שארווחי.
אסור שהערכים יקחו את הארץ הזאת ס'
אתנו."

"זוהי מצוות כהנים!"

מחה בראנס לא היתה מקרה בודד.
זכריה בן-נסיים כהן, תימני נמוך ומצור
מק בן 55, נכנס גם הוא לאותו בניין נאה
ומוצל. "הנה תרומתי במוזמנים", הודיע
בהניחו 55 לירות על השולחן, "והנה גם
הקושאן של מגרש עליד זכרון."

זכריה האמין כי במגרשו ימצאו הקודחים
נפט בעתיד הקרוב. "במקרה זה", ביקש,
"יש להקדיש את רווחיה הנפט לבניית ירר
שלים וחברון, בבוא יום שיתרוון. זוהי
מצוות כהנים."

לנחמה חזן, אלמנה ואם לשבעה ילדים
הגרים כולם בחדר אחד, לא היה כסף לתי-
רום. לעומת זאת היה לכל בן משפחה
הכשיט זהב כלשהו. נחמה אספה אותם. רק
הטבעת של בנה הקטן מאנה להחליף מאצבעו.
האם החליטה להשאיר לו אותה.
אך בנה פרץ בכבי: אם כל אחד תורם

שתי הבחורות לומדות בסמינר למורות
של הקיבוץ המאוחד בגבעת השלושה. הן פנו
למשרד הבטחון בבקשה לאפשר להן לערוך
נשף, אשר הכנסותיו יוקדשו לקרן המגן. ב'
אותה בקשה פנו מאות גופים צבוריים.

מה עדיף — שיכון או נשק? "נשק!"
עם ארוסה לתרום את כל חסכוניה — 150
ילדת עדן בת ה'18: "אם מצאנו מדינה מש

יפה לנציקה מחייכת בהנאה. רביד הפנינים ונתי הטבעות שתרמה לקרן המגן עברו בירושה
משך דורות במשפחותיה. בתחילת מלחמת העצמאות הסתירה יפה רימונים על גופה, העבירה אותם
לעמדות ההגנה בירושלים. "כיום אני אמנם זקנה (62)", אומרת היא, "אבל אענה לכל קריאה".

"**הייתי רוצה** לתת הרבה יותר", התנצלה
מיקה נחמיאס בפני פקיד בנק הדואר, שעה
שתרמה חמש ל"י לקרן המגן. מיקה, 20 שנה
בארץ ואם לתלמיד בית-ספר, נפלה לא מזמן
למשכב, לא יכלה להמשיך בעבודתה.

אלברט גוזלן, 33, עלה ממרוקו לפני שמו
נה שנים, שירת בצה"ל בימי המלחמה. כרגע
מחוסר עבודה, תרם עשר ל"י. "גם את דמנו
ניתן, כי מכאן אין ליהודים לאן ללכת!"